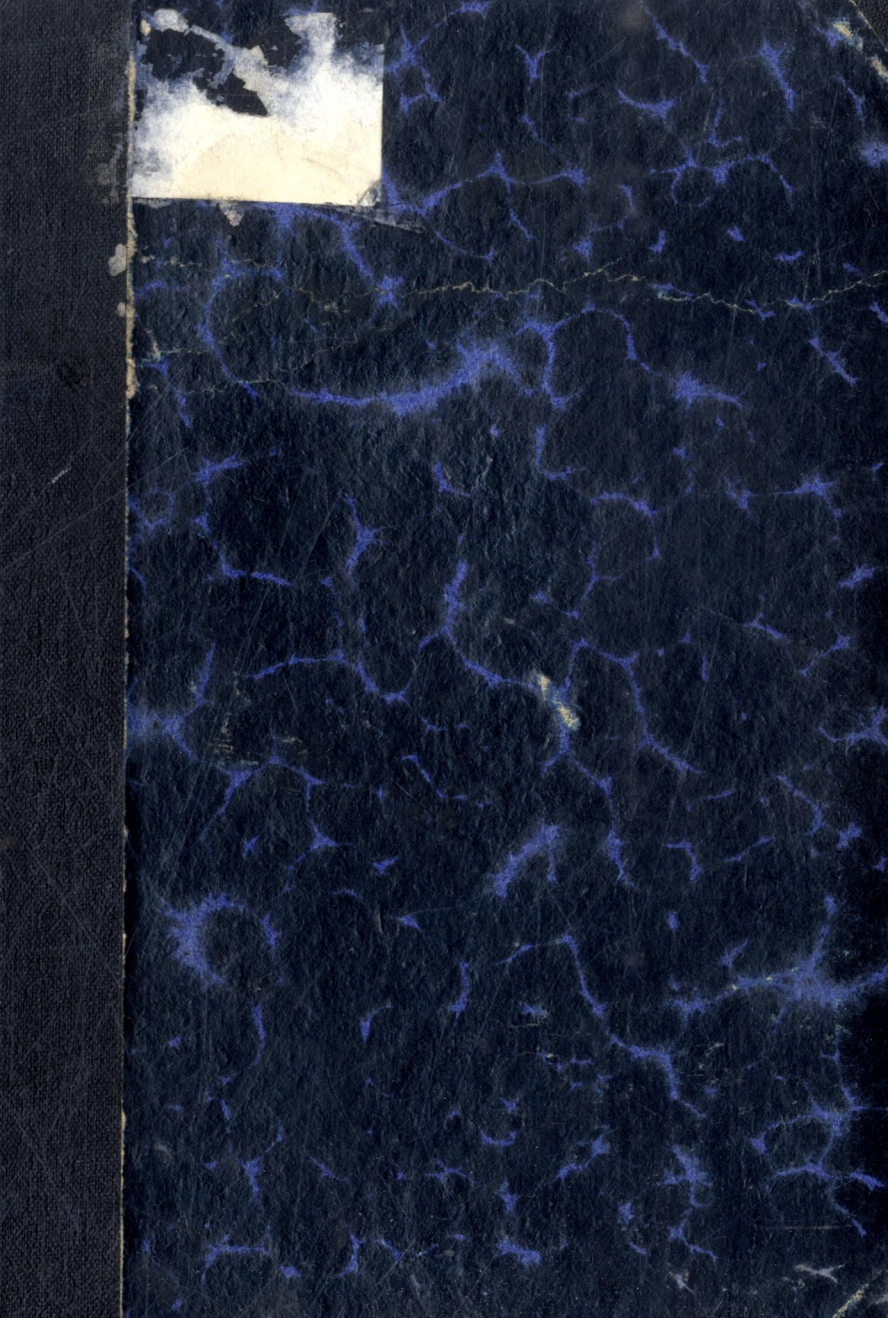
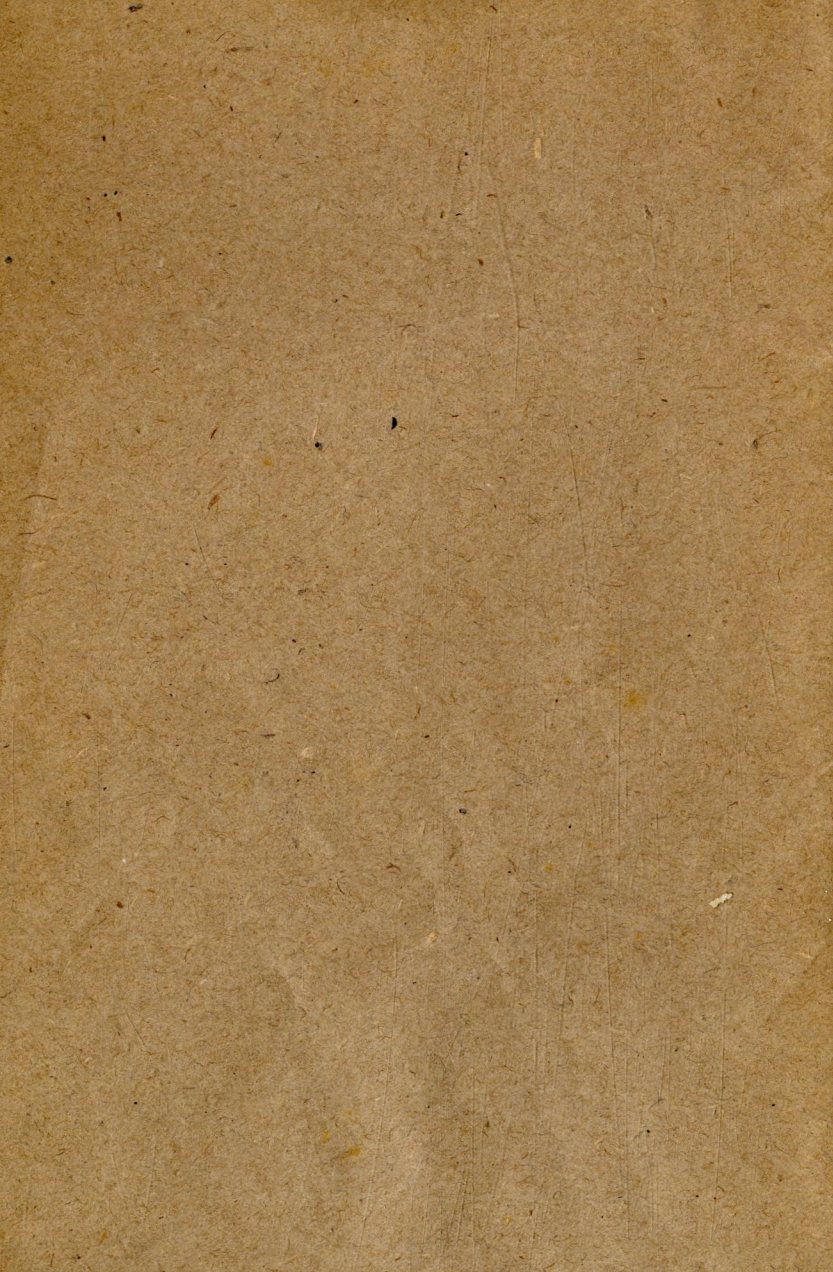
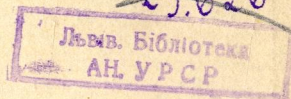

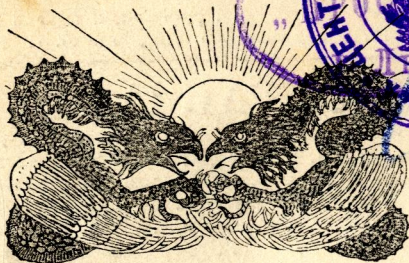

42-752
" 1315
ГРИЦЬКО ЧУПРИНКА

М Е Т Е О Р

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО „РАНОК“

РАДА (5 рік видання). Політична, економічна і літературна українська газета виходить щодня, крім понеділків, як звичайні великі політичні газети. Власні кореспонденти в столицях і по всіх значніших місцях України. В Державній Думі і Державній Раді кореспондент власний. На рік 6 карб., на півроку 3 карб. 25 к. За гриницю: на рік 11 карб. Ціна окремого № 4 коп. Передплатники, що підпишуться на цілий 1910 рік, одержать **Безплатно „Українсько-Російський словник В. Дубровського, під редакц. Ів. Стешенна і брошюру Імператорської Академії Наук: „Объ отмѣнѣ стѣсненій малорусскаго печатн. слова“, а також за доплату 6 руб. можуть одержати Словник Української мови, збір. Ред. жур. „Києв. Стар.“, з доповненнями Б. Грінченка, в 4-х вел. томах, що прод. по книгарнях за 8 руб. (Словник одержав від Рос. Акад. наук премію ім. Костомарова).** Адреса: **КИЇВ**, Велика Підвальна, 6. Видавець **Є. Чикаленно**. Редактор **В. Галевич**.

Літературно-Науковий Вістник 5-й рік видання XIII. Український місячник літератури, науки і громадського життя. Передплата на рік 8 руб., для незаможних 6 руб., можна і в розсрочку. **КИЇВ**, Володимирська, 28. Видавець **М. Грушевський**. Редактор **С. Веселовський**.

СЕЛО Українська народня ілюстрована газета для селян і робітників. Ціна 2 р. на рік. Посилаєть **КИЇВ**, Володимирська 28, „Книг.Л. Н. Вістника“.

РІДНИЙ КРАЙ 5-й рік видання. Виходить в Київі, 4 рази на місяць (48 чисел на рік), з ілюстраціями, під редакцією **О. Пчілки (О. Кесач)**. Ціна **Рідного Краю** з пересилкою на рік 4 р., на півроку 2 р., на 2 місяці 1 р.; **Рідний край** з ілюстрованим місячним додатком **МОЛОДА УКРАЇНА** коштує на рік 5 р., на півроку 3 р. 50 к., на 3 м. 1 р. 25 к. „Молода Україна“ окреме від Рідного краю—2 р. на рік, 1 р. на півроку. Адреса: **КИЇВ**, Мар.-Благовіщенська, 115. Всі ціни і для заग्रаниці—однакові.

УКРАЇНСЬКА ХАТА Популярний літературно-науковий ілюстрований український місячник. Ціна на рік 4 руб., окремої книжки 35 к., з пересилкою 40 к. Адреса: **КИЇВ**, Бульв.-Кудрявська, 16. Видавець **І. Бойно**. Редактор **П. Богацький**.

06 10
ГРИЦЬКО ЧУПРИНКА

М Е Т Е О Р

ПРОЛОГ ОЛЕКСИ КОВАЛЕНКА

пр. н. 08 с. 26. УССР - 1965

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО „РАНОК“

Ш5(2-Ун)5-65я44

дописати?

Друк. Акц. Т-ва „П. Барський“
Київ Хрещатик 40
1910.

п р о л о г.

Ось його немає, блакить неба тиха і сонна...
І враз золотою огненною смугою розрізав тем-
ряву вічності, запалив на мить море спокою
і знову пропав... І коли вдруге з'явиться, ніхто
не скаже — ні неук, ні мудрець...

Що ж таке метеор? Відкіля він, чого він
з'явивсь, спалахнув золотим крилом і раптово
зник? І навіщо він ???...

Але, разом з тим, ота раптовість, ота неспо-
діваність невимовно захоплює нас, робить якесь
чаруюче, жахливе вражіння, освітлює на мить
темні сутінки душі і в ній робиться ясно, чисто,
як у кришталевому храмі, чується тихий холод
непорочності і благоговіння...

Може хто зауваже, що вік метеора корот-
кий — як раптово з'явивсь, так раптово і зник...
Але це тільки перед *нашими очима*, а що далі, —
хто про це знає?

Одно тільки певно, що хто раз углядить метеора, той ніколи не забуде того вражіння, яке він зробив...

* * *

Що метеор на небі між зорями — те Поет на землі між людьми.

Ще мить тому назад, весь мир спав глибоким непробудним сном, і враз — незвичайне з'явище: Поет ударив в струни своєї душі, сколихнув мертву тишу, огнем і кров'ю свого серця освітив непроглядну темряву, сполошив плазунів, звиклих до темноти, і наповнив невимовною радістю і щастям серця братів, посвячених в тайни великого чарівництва.

* * *

Поезія Ч у п р и н к и — це метеор, на обрії української поетичної ночі!..

Олекса Коваленко.

МЕТЕОР.

Никнутъ, бліднутъ ночі міні,
Полотніє темний флор,—
В величезному пагінні
Весъ в огні, в самогорінні
Ріже небо метеор.

То таємний дух творіння,
Провозвістник вищих сил
Палом власного горіння,
Жахом вільного пагіння
Будить сонний небосхил.

В темносиньому просторі
Бризки - іскорки летять,
А в небеснім вічнім хорі
Нерухомі ясні зорі
Блиском жаху миготять.

ХМАРКИ.

Линуть,
Плинуть
Хмарки літні,
Хмарки радісні блакитні,
Роспливаючись в повітрі,
Наче фарби на палітрі,
Сяйвом-золотом оточені,
Линуть,
Плинуть,
Поки згинуть
Позолочені.

Тануть,
В'януть
Думи чорні,
Мов картинки ілюзорні
Роспливаються і тліють,
В сяйві сояшнім блідніють
Разом з хмароньками літніми,
Тануть,
В'януть,
Поки стануть
Непомітними...

горіння.

Трошки далі, далі, мила, —
З мене б'є огонь душевний, —
Ти попалиш ніжні крила,
Як метелик однодневний.

Як ефірнеє створіння,
Ти не витримаєш палу
І душевного горіння,
І шукання ідеалу.

Пал огнений вб'ється, свище,
Не торкайся ж ти до мене,
Бо зведе на попелище
Душу полум'я шалене.

Не наближуйсь до горнила,
До душевного вулкану,
Далі, далі, далі, мила,
Од мого страшного стану!

МУКИ КОХАННЯ.

Капають, котяться слези по личеньку,
Крається серце в журбі,
Якби хотіла я в темную ніченьку
Впасти на груди тобі.

Тільки б частину журби невимовної
Вилив на груди твоїх,
Більше б не треба розмови любовної,
Більше б не треба утїх.

Нотку, одну тільки нотку бажаную
В серці почути б міні!
Нїжну, чулу, широко коханую,
Боже! Почу, чи нї?

Що се я, що се я? мов божевільная,
Плачу, ридаю, молюсь!
Годі минулося,—гордая й вільная
В муках я більш не схилюсь.

Зраджена й кинута, я безумішная
Жертва чужого гріха,—
Знайте, я страдниця, серцем безгрішная,
Що ж за молитви? Ха, ха!..

Капають, котяться слізки по личеньку,
Сумно лунає мій сміх,
Будь же ти проклята, темная ніченько,
Мати зрадливих утіх.

Будьте ви прокляті, щастя хвилиночки,
Давній дівочій мій сміх,
Будьте ви прокляті зірки-краплиночки,
Сестри надій золотих.

Спи, моє серденько, щастя позбавлене
В юній дівочій порі,
Горем розбитее, злісно роздавлене,
Спи, не страждай, не гори!..

ЛЕТЮЧІЙ ЗОРІ.

Роспаливши світлим зором
Дивне полум'я в міні,
Ти летючим метеором
В світло-райдужнім огні
Десь в блакиті,
В ніжнім світі
Загубилась в далині.

Я один свою пожежу
В вічну темряву несу...
Може визнаю, може вглежу
Ту високою красу,
Що в примарах,
В світлих чарах
Лле на пал серцець росу.

А як жертвою одваги,
Весь в огняному чагу,
Ог знесилля та ог згаги
На розпущті я впаду,
І в туманах,
Та в оманах,
Наче в морі, пропаду, —

Ти вечірньою добою
Знов по небу пролети
І візьми мій дух з собою, —
Дух, що вік шукав мети, —
В величезну
Синь небесну,
В вічне сяйво краси.

СТРУНИ.

Звуки струн моїх дріжатъ,
В стіни, в вікна б'ються грядом,
То каскадом,
Водоспадом
Набіжатъ
І одбіжатъ.

З ними хочеться ридатъ
І безмежно веселитись,
В полі з вихрами носитись, —
Все однятъ
І все оддатъ!

ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАДОНИ.

В далеч ог Неньки
Ручки тоненькі
Хлопчик Милий простяга;
В погляді яснім,
В сяйві прекраснім
Світить віра і счага.
Геній могутній,
Страдник майбутній
Стане жертвою людей,—
З силою віри
З кров'ю офіри
Сяє полум'я ідей.
В дикій орги,
Повні погорди
Мати Сина передасть!
В погляді яснім,
В сяйві прекраснім
Непобідна сяє власть.

ДАВНІЙ ОБРАЗ.

В споминах ніжних дивних іділій
Привид чудовий ясно встає, —
То пережите в юності милій
Щастя моє.

Чую, я чую давню розмову, —
Ллється в повітрі тиха вона,
Капає, ллється словом по слову
Дивна мана.

Бачу я, бачу постаті чудову...
Плещуть по серцю хвилі жалю!
Давнього щастя полум'я знову
Я розпалю.

Поки не прийде спокій глибокий,
Поки не схилить сон голови, —
Стій одинокий, привид високий,
Мій вартовий!

Давнього щастя привид могильний,
Повний отрути, повний жалю,
Стій,—міл безтілний, мрійно-свавілний,
Жаль я стерплю.

ОДЧАЙ.

Скажи,—кому послатъ прокльони
За всю отруту дум моїх,
За сі пекучі смертні тони,
За мій гіркий, кривавий сміх?

Скажи,—де винні, де невинні,
І я в смертельному жалю
Отруйні вигуки проклінні
В ворожі душі переллю.

Я кину в їх отруйні зерна,
Я всім оддячу злом за зло,
Щоб їх самих життя мізерне
Довічне полум'я пекло!

Чи, може, сам собою скутий
У нерозгаданім жалю,
Я зайву крапельку отрути
У власну душу переллю?

Тоді—нехай і ся краплина
В мій повний келих упаде!..
Що для життя одна хвилина,
Коли вже смерть з косою жде?

ДО СХІД СОНЦЯ.

Ще терпіння трошки, трошки, —
Швидко іскри, смужки, ствожки
 І озмережатъ небосхил;
 Незабаром
 Під серпанком
 Злотом — жаром
 Дивним ранком
На квітках заграє пил.

Тільки ж морок ночі зникне,
Тільки перший промінь бликне,
 Наче смуга золота,—
Я прийду до тебе, мила,
Жди ж, голубко сизокрила,
 Чарівнице молода!

Першим вільним прудкогогонцем
Весь облитий ясним сонцем,
 Я до тебе прибіжу
І в веселім миготінні
Про нічні таємні міні
 Роскажу;

Роскажу про поривання
Про нічні переживання
Про погрози темних сил.....

Ще ж терпіння трошки, трошки, —
Швидко искри, смужки, ствожки
Розмережать небосхил.

ЗОЛОТИЙ ДОЩ.

Над полями, над яругами
Дощ летить,
Позолоченими смугами,
Нитками,
Сітками
Миготить.

Оживає все потомлене, —
Хоче жити!
В краплях сяйво переломлене
Дугами,
Кругами
В грі дріжить.

ДО СВОЇХ...

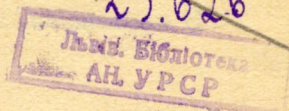
З громадського багна, багно літературне
Зробили ви...

П. Куліш.

Я не співець свого народу, —
Він сам поет своїх страждань, —
Я славлю небо, славлю вроду
І пал душевних поривань.

Краса зостанеться красою,
Хоч і в занепаді вона,
Я окроплю її слізою,
Я вирву цвіт її з багна.

Коли ж нема нового ґрунту
І животворної роси,
Я кину лозунг—бунт для бунту
Своїм гнобителям краси.

МОЇ КВІТИ.

Під водами теплими
В осоці, в комишах, по-між стеблами
 Росцвілися,
 Розвилися
Ніжні квіти, пишні квіти, білі квіти
 водяні.

Обгорнені мінями
Десь на темному дні з баговіннями
 Повилися,
 Поплелися
Білі квіти, дивні квіти в непрозорій
 глибині.

Під чорною тугою,
Під нещастям лихим, під наругою
 Росцвілися,
 Розвилися
Ясні мрії, ніжні мрії, вільні думи молоді.

З піснями крилатими
Дивні мрії під тяжкими втрапами
 Повилися,
 Поплелися
З колючками, з реп'яхами, наче квіти
 у воді.

СВІТЛО Й ТІНІ.

Звянуть квітоньки рожеві,
Тільки хмарка їх не скропить,
Пал гарячий полудневий
Їх утомою обхопить.

Помарніють квіти, трави
Ніжні лілії, купави
І любистки і окропи...
Де ж ті хмарки кучеряві?
Де ж той дощик? Чом не кропить?

Серце зник од страждання,
Тільки щастя перебіжне
Палом щирого кохання
Не дмухне на серце ніжне.

Настрій тихий, настрій млявий
Знищить ніжні уяви
І бажання і надії...
Гаснуть думоньки яскраві!
Де ж те щастя? чом не віє?

БЕЗ СНУ.

I.

Десь лунає спів витворний.
Плюскім річки. Шепім верб.
Морок сонний, морок чорний
Ріже сяйвом місяць-серб.

На просторі крапки-зорі,
Наче іскри, миготять;
Темну далеч метеори,
Мов ракети, золотять.

Сплять берези білокорі,
Порівнявшиє в мрійний ряд;
В напів-темнім млистім флворі
Легві мріють стіни хат.

Місяць ище... Зорі глибше...
В сяйві шириться блакимь.
Все, здаєтьсся, спить і гише,
Все, здаєтьсся, в сні тремтить!

II.

Тиходзвонний,
Спів вимворний,
Давніх струн не воружи!
Морок сонний,
Морок чорний
Западай в глибіню душі, —
Всі самотні поривання,
Всі мої передчування
Заспокой і потуши!

III.

Я самотний
І скорботний
Знищу тугу навісну...
Згасни ж, проміню прудколюбний, —
Я засну!..

НАЙВИЩИЙ ЛОЗУНГ.

...«Смертію смерть поправ»...
Великодний тропарь.

. Кинь на глум,
Кинь на глум свої страждання,
Виснов світлих вищих дум
І високії жадання.

Хай углядять, як з орла
Буйний вітер носить пірря,
Як з палкого джерела
Летіть туга і зневірря.

Хай наводить смертний жах
Кров високої офіри
І ударить по серцях
Смогін тріснутої ліри.

Горя келих, повний вщертъ,
Випий з гострою журбою —
Дивний лозунг — «Смертю смерть»
Нагадаєш ти собою.

САМОЗГУБА.

В серці нині давня рана;
Очі хмаряться журбою...
Дай, голубко, дай, кохана,
Дай міні для серця гою!

Давнє щастя в люте горе
В-миг життя переробило!..
Ой, нащо-ж ти, серце хворе,
Так трагічно полюбило?

Я згорю, я миттю зникну
Од смертельної отрути,—
Тільки крикну, тільки крикну,
Що не зміг її забути!

Я в сердечній самозгубі
Справляю пишнє весілля!
Дзвону!.. Грому!.. Грайте в труби!..
Я віраю од знесилля.

МОЯ МУЗА.

Я не впізнав раніш її! —
Худа,
Бліда,
Простоволоса,
Мов та примара безголоса,
Вона відкрилася міні.

. І ніч і день
Я довго ждав з висот надгірніх
Богині радісних пісень
І чарівних рулад вечірніх;

Вона ввижалася міні
В вечірніх огблисках зірниць
І в недосяжній далині
Ловив я Образ Чарівниці.

В довічнім сяєві краси, —
Я ждав її в вінках огнистих
Ї в краплях чистої роси
Ї в смоцвітах променистих;
Моя ж Богиня чарівна
З'явилась постаттю сумною;
Чого ж вона, куди вона
Пройшла, мов тінь, передо мною
Худа,
Бліда?

Тепер я побачив, я знаю її,
Я з Музою завше своєю, —
Всі співи і думи, і жарти мої
Таємно нашентані нею.
На оргії дикі я часто водив
Її — Найсвятішу утіху
Ї поруч себе, як повію, сажив
Для глуму й ганебного сміху.

Я бачив, як тяжко ридала вона
Ї страшно нервово сміялась.
А в мене брєніла глумлива струна,
Мов тяжких ридань не боялась.

Я сіяв по вітру чуття молоде,
Як попіл нічого не вартий,

І правди високої слово святе
Вкладав в недостойнії жарти...

.
Як тільки ж лиши́тсья зі мною вона
В вечерній німій самотині,
Тоді мов спадає намі́тка сумна
З обличча моєї Богині.

Тоді я впиваю́сь на́тхненням свя́тим,
Розбуджую ра́дість і силу.
Як Муза повіє чу́ттям молодим
На серце і ду́шу зомлі́лу,

Мов приви́ди давні, лі́тають рої
В пові́трі вечі́рнім над нами,—
То давні надії й за́міри мої
Помі́шані з юни́ми сна́ми...

.
Як тільки ж зве́ртаю́сь я зно́в до жи́ття
І вно́шу розва́гу і вті́ху,
Міні промовля́є Богиня моя:
— Я Муза крі́вавого смі́ху!

Я зно́в тоді́ бачу прима́ру блі́ду
І, мов ог себе́ незале́жний,
З слівоза́ми і смі́хом крі́вавим і́гу
В верте́пи грі́ховні, бенте́жні.

СНОХОДА.

...Й сама не зна, бо причинна,
Що такеє робить...

Т. Шевченко.

В е я знаю... Все забула...

Я снохода, я сновія,

Вся в уяві потонула,

Я легенька, наче мрія.

Сонним чаром оповита,

Сяйвом місяця облига,

З дивним блиском на виду,

Опустивши сонні вії,

Без вагання, без надії,

Без мети

Я ігу, ігу, ігу.

З дивним блиском на виду,

В ореолі красоти

Піднімаюсь вгору, вгору,

В сяйво синього простору

В тих: царство висоти.

Десь далеко чути гомін;

Тихо гасне ясний промінь,

Я жахаюсь... Упаду!

З гострим жахом на виду,

Без надії, без мети

Я ігу, ігу, ігу!

Місяченьку, посвіти!
Чути гомін... Упаду!
Я легенька, наче мрія,
Вся в уяві потонула,
Я снохода, я сновія—
Все я знаю... Все забула.

ЛІТНІ ТОНИ.

Легко, легко вітер дише
Ніжним приторком колише
Мак червоний,
Теплий подих полудневий
Носить в далечі рожевій
Передзвони.
В вербах горлиці воркочуть,
В травах коники сюркочуть—
Будять луки.
Десь далеко на покосах
Вибиваються на косах
Стуки-звуки.
З полудневи мподиханням,
З ароматом, з колиханням
Я зливаюсь.
І душею молодою
Золотою красотою
Упиваюсь.

В НІЧ ПІД КУПАЛА.

I.

Нерозділбний, тімною спаяний,
В чорній масі тоне бір;
Мов сп'янілий, неприкаянний,
Я вступив в таємний мир!

Страхом-жахом в гушу дмухає
Чорна нічка лісова,
Десь далеко стогне-ухає
Диким голосом сова.

Замирають десь риданнями
В тімбі звуки на льоту...
Переповнений ваганнями
Я з трівогою іду

В царство ночі непроглядної,
Таємниць і дивних чар,
Де для доленьки огранної
Розгоритьс'я Квітка-Жар.

II.

Всѣ, що виросло в уявах,
В смілих думках самородних, —
Єсть і в квітках, єсть і в травах,
В вічних схованках природних.

В нічку темну жду я менту
Блиску цвіту-Огнецвіту,
Щоб чудовую легенду
Показатъ реально світу;

Я з обличчам конвульсivним
Повним болю, повним палу,
Сміло йду за твором дивним
За красою ідеалу.

Я найду огонь розради,
Квітку вічної утіхи
І ні духи, ні гріади
Там не встануть для поміхи!..

.
.
Тільки ж, щастя, де ти, де ти?
Що ж, як ти не в Огнецвіті?
Я гублю твої прикмети,
Млою ночі оповиті.

Краще ж в солоді шукання
Вік витворюватъ примари,
Краще муки і страждання,
Ніж розбиті дивні чари!.

НАЙБЛИЖЧІЙ.

Вся гуша твоя святая
Кров'ю власною облита,
Сила ж серця молодая
Злісно бурями розбита.
Давні гімни десь замерли,
Стихли, зникли бурі—грози
І дріжачь, біжачь, як перли
В згадках щастя чисті слози.
Тільки ж я стою на варті,
Щоб у співи-переливи
Злинь в палкім червонім гарті
Думи радісно—щасливі.
Все, що згублено донині
Я знижу в чудову низку—
По перлині, по зернині
Ріска в ріску, бризка в бризку.
Всі ридання непоборні,
Всі заглушені прокльони
Виляю в співи первотворні,
І в музичні передзвони.
В ніжних творах покажу я
Образ світлої Богині,
Воскрешу я, воскрешу я,
Все, що втрачено донині.

Б л и с к и:

Без сну	20
В ніч під Купала	29
Горіння	7
Давній образ	13
До своїх	17
До схід сонця	15
Золотий гош	16
Летючий зорі	10
Літні тони	28
Метеор	5
Мої квіти	18
Моя Муза	24
Муки кохання	8
Найближчий	31
Найвищий лозунг	22
Огчай	14
Перед образом Магони	12
Пролог	3
Самозгуба	23
Світло і міні	19
Снохода	27
Струни	11
Хмарки	6

Українське бжільництво (4 рік видання) виходить 12 разів на рік книжками до 1¹/₂ аркуша з малюнками. Ціна 1 карб. Адреса: Кнйв, „Українське бжільництво“. Редактор-видавець **є Архипенко**.

СВІТОВА ЗІРНИЦЯ Селянський тижневик. Ціна на рік 3 карб., на пів року 1 карб. 50 коп., окремє число 7 коп. Редактор-видавець **І. Волошиновський**. Почт. ст. Ярошенка Подол. губ., в с. Пенькову.

ДІЛО Велика щоденна українська газета. Перед-млата в Росії на рік 18 карб., на ¹/₂ р. 9 карб. Австрія, Львів (Lemberg). Ринок 10.

КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР українська тижнев., ілюстрована часопись. Ціна 2 дол. (4 карб.) Адреса: The Canadian farmer. P. O. Box. 3081, Winnipeg, Man. Canada-Америка.

СВОБОДА Українська часопись в Америці виходить щотижня, ціна 4 карб. Адреса: „Svoboda“ 184 Hudson St. New York N. Y. N. A. Можна виписувать через „Українську Книгарню“ (Київ, Безаківська 8).

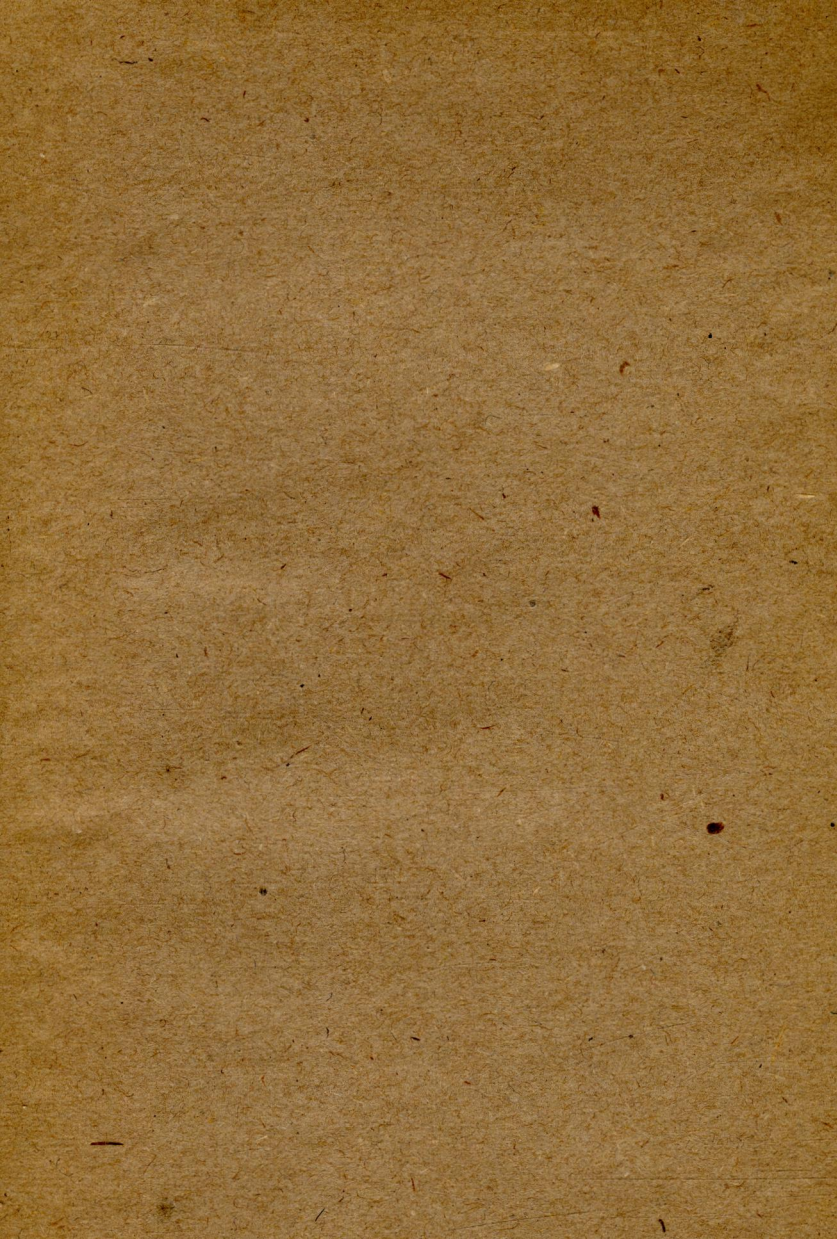
КАМЕНЯРІ Журнал двохижневий українського учительства на Буковині. Ціна на рік 3 карб. Адреса: Станівці Горішні н. Чер. Буковина. Австрія.

ХУТОРЯНИНЪ Еженедѣльный иллюстрированный журналъ, посвященный интересамъ селскаго хозяйства, промышленности и торговли. 52 номера въ годъ отъ 2 до 3 лист. каждый (свыше 2000 стр. въ годъ). Съмена и сборникъ селско-хозяйств. статей—**Календарь „Хуторянинъ“**. Являясь однимъ изъ самыхъ дешевыхъ специальныхъ органовъ, журналъ въ популярной и общедоступной формѣ знакомитъ читателей съ результатами дѣятельности опытныхъ учреждений, преимущественно южныхъ и юго-западныхъ губерній. Въ частности въ журналѣ систематически помѣщаются результаты опытовъ старѣйшаго учреждения—Полтавскаго Опытнаго Поля. Вопросамъ кооперации удѣляется особое вниманіе. Подписная цѣна на годъ **ДВА руб.**, на полгода **ОДИНЪ руб.** (безъ приложений) съ пересылкой и доставкой. За пересылку приложений надо прилагать **20 к.** Журналъ допущенъ въ бесплатныя бібліотеки читальни и въ бібліотеки селско хозяйственныхъ учебныхъ заведеній. „ХУТОРЯНИНЪ“ награжденъ **ЗОЛОТОЮ МЕДАЛЮЮ**. Требуите бесплатно пробные номера, проспекты и смѣты на объявленія. Изданіе Полтавскаго Общества Селскаго Хозяйства. Отвѣтствен. ред. **П. П. Ганьно**.

Українське видавництво „РАНОК“

(під керуном Олексі Коваленка)

1. Драгоманов М.: «Старі хартії вільности» 40 коп.
 2. „ «Рай і поступ» 40 „
 3. „ «Заздрі боги» 10 „
 4. „ «Швейцарська спілка 10 „
 5. „ «Про волю віри» 10 „
 6. „ «Євангелська віра в старій Англії» . 5 „
 7. „ «Царство Божіє внастріч вас», Л.
Толстого. 10 „
 8. Стеценко К.: «Ще не вмерла Україна», сл.
П. Чубинського (хор) конфісков.
 9. „ «Прометей», слова Олексі Коваленка
(ноти для хору) 45 „
 10. «Цілість держави і автономія», Піменової,
перекл. Олексі Коваленко 3 „
 11. Лозинський Л.: Польський і руський рево-
люційний рух і Україна 35 „
 12. «Ревизор», комедія в 5 д. Гоголя, перекл.
Олексі Коваленко (друге видання) 25 „
 13. «Гетьман», опов. Златовратського, перекл.
Олексі Коваленко 10 „
 14. Коваленко М.: «Струна» поезії 20 „
 15. «Любов до ближнього», жарти Л. Андрєєва
перекл. Олексі Коваленко 10 „
 16. Чушринка Г.: «Огніцвіт» Пролог О. Коваленка 75 „
 17. „ «Метеор» Пролог О. Коваленка 15 „
- Видання І. САМОНЕНКА.**
18. «Розвага», Український Декляматор. Том І.
Уложив Олексі Коваленко. Арти-
стичний збірник поезій, оповідань,
жартів, сатир, гуморесок, 62 портр. 1 р. 25 к.
 19. «Розвага», Українськ. Декляматор. Том ІІ
Уложив Олексі Коваленко 1 руб.
 20. «Теравний Вінок», Літер.-Артист. Аль-
манах, під редакцією О. Коваленка . 1 р. 25 к;
 21. «Горбокошик», Казка Олексі Коваленка . 20 коп.
 22. «Українська Муза», Поетична Антологія.
Під ред О. Коваленка, 134 поети, 1280 ст. 2 руб.
- Продаються:* «Українська Книгарня», КНІВ, Беза-
ківська 8; Іздіковського, Хрещатик 29. Книгарня
«Л. П. Вістника», Володимирська 23. У ЛЬВОВІ:
«Книгарня Т-ва ім. Шевченка».

Pd

5498 y

Q93km

(19867)